

deres Navne under, men det kan snart være flere og snart færre af Raadets Medlemmer. Naar den meget ærede Minister har sagt, at det skal være alle Byraadsmedlemmer, skal jeg paavise Tilfælde, hvor det er bevisligt, at ikke alle Byraadets Medlemmer have gjort det. Altsaa, det Hele er, at vi maa gaa ud fra et lovmæssigt Flertal, men et lovmæssigt Flertal er ogsaa tilstede her. Som sagt, det er min Anskuelse, at det kun er Ministerens Tingnemhed, der er Skyld i, at det Spørgsmaal er kommet frem, og endelig er det mærkeligt, at Ministeren ikke har fattet det, thi som der blev gjort opmærksom paa ved 2den Behandling, har der jo paa et meget tidligt Trin af Sagen foreligget en bestemt Anvisning netop til Ministeren om at skjønne, hvorledes det hænger sammen med denne Sag, idet, som Ordføreren jo bemærkede, hvad der staar i Tidenden, og hvad Ministeren kunde have læst efter, hvis han havde haft Villie og Lyft dertil, Amtmanden skrev: „Af Alt, hvad der saaledes foreligger, turde det fremgaa, at Stemningen hos Byfogden og tildels hos Byraadet ikke er Anjøgeren gunstig, men da der ikke er oplyst nogen Grund dertil, kan jeg ikke udtale mig om Sagen o. s. v.“ Amtmanden gjør altsaa paa et meget tidligt Trin af Sagen, i August Maaned, opmærksom paa, at der er noget Saadant tilstede som det, vi have fundet mere og mere af ved at skulle gennemse alt dette; det har Ministeren ikke kunnet fatte, og det er Grunden til, at Lilja er bleven udeladt, og til, at alt det Spektakel er kommen. Efter ved 2den Behandling at have omtalt de tre Punkter kommer Ministeren saa særligt til at nævne, at det egentlige Holdepunkt er det, at det siges, at Manden er halvfordrukken, og han tilføjer en Udtalelse, som er en af de smukkeste Illustrationer, man kan faae til hans Ord før om dristige Paaastande og Beviser; han siger: „Men det skal staa fast“ — altsaa, Ministeren slaar Noget fast, nu skal jeg sige om et Dieblif, hvor fast det bliver — „at hverken efter den Erklæring, man har fra Nykjøbing Byraad, eller efter, hvad der iøvrigt er oplyst om Vedkommende i den Erklæring, som er afgiven af en af de 16 paalidelige Mænd, som har udtalt sig rosende om ham, siges der egentlig Andet, end at han maa siges at være halvfordrukken, hvad efter den samme Mands Erklæring“ etc. Der stikker det altsaa frem, som det har gjort i Alt, hvad Ministeren har sagt før at hindre, at Lilja kommer med, at han holder sig til det Eine, som jeg omtalte, men herimod staar de positive Erklæringer. Den fra de Tre, som vi havde først, lyder saaledes: „Vi

Undertegnede bevidne herved, at Værtshusholder Frederik Wilhelm Lilja, der søger Indfødsret, siden Foraaret 1859 har haft fast Opbold her i Byen, er Eier af en Gaard paa Byens Adelgade og stedse har ført en agtværdig Bandel“. Det er en positiv Udtalelse. De 16 gjentage det Samme, deres Erklæring slutter saaledes: „... bevidne herved, at han stedse i enhver Henseende har ført en agtværdig Bandel“, og Erklæringen fra de 41, som vi fik senere, er affurat af samme Art, den slutter saaledes: „... at han stedse har ført en agtværdig Bandel“. Altsaa, alt det, som Ministeren ønsker i den Henseende, er kommet frem, og nu er der kun dette tilbage, som han tillod sig at kalde det Halvfordrukne, men hvorfra har Ministeren det? Det har han ikke faaet før 1ste September. Er det nu ikke mærkeligt: før 1ste September, da Ministeren skulde gjøre sin Indstilling, vidste han ikke Noget om, at Lilja var enten hel- eller halvfordrukken eller forædt, hvilken af Delene det nu er, det er enlige stor Vast, men det har han faaet at vide fra en Skrivelse, og fra hvem? Ikke ved at skulle spørge de nævnte Myndigheder om noget af alt det, vi havde ønsket, men ved, at Politimesteren udtrykkelig som Politimester melder det og det. Nu blev det sagt før af den høitærede Formand, at saadanne Tilmeldninger vare berettigede, og det tvivler jeg ikke om, men det er sikkert nok, at da Embedsmænd ere Mennesker og som Regel ikke bedre Mennesker end alle andre, kan det undertiden hænde, at den Slags Erklæringer kunne komme til at virke paa en egen Maade, som Vedkommende ingenlunde kan være tjent med. Jeg burde maaske her oplyse, hvad det angaar, at vi skulle have Politimesterens Erklæring, at vi have Masjer af Andragender, hvor saadanne Erklæringer ikke følge med. Da man faar Politimesterens Erklæring den 14de Oktober, da er det først, at det kan bruges, som bliver det egentlige Holdepunkt. Fordi nu Sagen er saaledes, er det, at vi sige: Her er et Tilfælde, som fuldt saa godt som nogen af de Undtagelser, som Ministeren ikke holder af at nævne høit, har særlige Grunde for sig, og hvilke særlige Grunde er det? Det er dem, at denne Mand bør, efter hvad vi kunne se, efter Alt, hvad der har været Ret her i Danmark hidtil, optages med paa Lovforslaget, og da han ikke er bleven optagen med, saa maa det være vor Pligt som Udvælgsmedlemmer, der have haft med denne Sag at gjøre, at undersøge den og, naar vi komme til dette Resultat, at optage ham med. Det er den særlige Grund til, at han kom ind paa Lovforslaget, og det er den særlige Grund til, at jeg vil haabe,